

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)
den 22 mars 1995 *

I mål T-586/93,

Petros Kotzonis, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas ekonomiska och sociala råd, bosatt i Bryssel, företrädd av Olivier Slusny och Marcel Slusny, advokater i Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Ernest Arendt, 8—10, rue Mathias Hardt,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas ekonomiska och sociala kommitté, företrädd av Dominique Lagasse, advokat i Bryssel, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, Europeiska gemenskapernas kommissions rättsavdelning, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en talan om ogiltigförklaring, i första hand av Ekonomiska och sociala kommitténs beslut att övergå till förfarandet enligt artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna för att besätta den tjänst som ledigförklarats genom meddelande om ledig tjänst nr 62/91, i andra hand av ekonomiska och sociala kommitténs beslut att avslå sökandens ansökan till den nämnda tjänsten och i tredje hand av beslutet att utnämna B. till direktör vid ekonomiska och sociala kommitténs generalsekretariat,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av B. Vesterdorf, ordförande, samt domarna D.P.M. Barrington och A. Saggio,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter den muntliga förhandlingen den 24 november 1994,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 Sedan den 1 juni 1991 innehar sökanden en avdelningschefstjänst som finanskontrollör i tjänstegrad A 3 vid ekonomiska och sociala kommittén (nedan kallad

”kommittén”). Från år 1981 till och med den 31 maj 1991 innehade han en tjänst som avdelningschef i tjänstegrad A 3 vid revisionsrätten inom olika områden för kontroll och förvaltning av gemenskapsmedel.

- 2 Genom meddelande nr 62/91 om ledig tjänst (nedan kallat ”meddelande om ledig tjänst”), som publicerades den 23 oktober 1991, inledde kommittén det förfarande som syftade till att tillsätta tjänsten som direktör vid sektion A för rådgivning inom kommittén, i tjänstegrad A 2. De kvalifikationer som krävdes i meddelandet var följande:

— Avslutade universitetsstudier bestyrkta med ett avgångsbetyg eller motsvarande yrkeserfarenhet.

— Omfattande erfarenhet av ledning av en större administrativ enhet.

— Fördjupade kunskaper i ekonomiska problem.

— Fördjupade kunskaper i ett av gemenskapens språk och kunskaper i ett annat av gemenskapens språk. Kunskaper i ett tredje språk är önskvärda.”

- 3 I meddelandet om ledig tjänst angavs bland annat att den enhet som hade rätt att utnämna (l'autorité investie du pouvoir de nomination, nedan kallat ”AIPN”) i första hand skulle undersöka möjligheten att tillsätta tjänsten genom befordran eller omplacering, men att andra tjänstemän kunde anmäla sitt intresse för att delta i ett internt uttagningsprov, som i så fall skulle organiseras i ett senare skede av rekryteringsförfarandet. Slutligen angavs det att tjänsten eventuellt skulle ändras i förhållande till en omorganisering av kommitténs förvaltning, vilken skulle kunna komma till stånd under år 1992.

- 4 Inom den tidsfrist som fastslagits i meddelandet ingav 13 tjänstemän från kommittén sina ansökningar. De som ansökte var en tjänsteman i kommitténs tjänstegrad A 2, tio tjänstemän i kommitténs tjänstegrad A 3, däribland sökanden, och två tjänstemän i kommitténs tjänstegrad LA 3, däribland B., av spansk nationalitet, som sedan sitt tjänsteställtråde år 1989 var chef för den spanska översättningsavdelningen.
- 5 Kommitténs presidium, som är det organ som svarar för organisationen och verksamheten inom kommittén med stöd av artikel 8 i dess arbetsordning (EGT nr L 354, 1986, s. 1, nedan kallad "kommitténs arbetsordning"), prövade ansökningarna till den ledigförklarade tjänsten under sitt 359: e sammanträde den 26 november 1991. Beträffande ansökningarna från de två tjänstemännen i tjänstegrad LA 3 och från en av tjänstemännen i tjänstegrad A 3, som ännu inte uppnått det minimum av två tjänsteår som krävs för en befordran med stöd av artikel 45.1 i Europeiska gemenskapernas tjänsteföreskrifter (nedan kallade "tjänsteföreskrifterna"), fördes till protokollet att dessa skulle tas med i beräkningen om man organiserade ett internt uttagningsprov.
- 6 Vid sitt 361: a sammanträde den 28 januari 1992 beslutade kommitténs presidium att övergå till det rekryteringsförfarande som föreskrivs i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna. Efter att rådet i överensstämmelse med artikel 57 i kommitténs arbetsordning godkänt detta beslut, publicerades rekryteringsmeddelandet CES/62/91 (nedan kallat "rekryteringsmeddelandet") beträffande den aktuella tjänsten i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 24 mars 1992 (EGT nr C 73 A, 1992, s. 1). Genom skrivelse från kommitténs ordförande av den 31 mars 1992 informerades sökanden om beslutet att inleda ovannämnda rekryteringsförfarande samt uppgavs att sökandens ansökan skulle "bli föremål för en ny prövning inom ramen för det förfarande som föreskrivs i artikel 29.2, såvida han inte beslutade något annat". Inom den tidsfrist som utsatts i rekryteringsmeddelandet lämnades ett hundratal ansökningar in från personer som arbetade såväl inom som utanför kommittén.
- 7 Det framgår av akten att kommitténs presidium utsett en ad hoc-grupp med sex ledamöter för att hjälpa till vid urvals förfarandet, och att denna efter en första

prövning av ansökningarna konstaterat att 80 av sökandena inte uppfyllde de kvalifikationer som krävdes i rekryteringsmeddelandet. Efter en muntlig intervju med sökandena valde ad hoc-gruppen ut sex sökande som den ansåg vara bäst kvalificerade. Bland dessa sex utvalda sökande fanns sökanden, B., och V., avdelningschef i tjänstegrad A 3 vid kommitténs sektion för jordbruk och fiske och av spansk nationalitet. I en skrivelse av den 2 februari 1993 kallade sökanden denne sistnämnde för den ”sökande som anses ha störst chanser att bli vald”.

- 8 Vid sitt 374:e sammanträde den 23 februari 1993 beslutade kommitténs presidium genom sluten omröstning att i överensstämmelse med artikel 57 i kommitténs arbetsordning föreslå rådet att utnämna B. till den lediga tjänsten. Detta förslag vidarebefordrades till rådet genom skrivelse från kommitténs ordförande av den 25 februari 1993. Genom skrivelse från kommitténs generalsekreterare av den 1 mars 1993 informerades sedan de övriga sökandena om att deras ansökningar inte godtagits.
- 9 Genom rådets ordförandes beslut av den 10 maj 1993 befordrades B. till tjänstegrad A 2 och utnämndes till direktör vid kommitténs generalsekretariat från och med den 1 maj 1993. Detta beslut ändrades genom ett beslut av rådets ordförande av den 30 juni 1993, varigenom B. utnämndes till direktör vid kommitténs generalsekretariat från och med den 1 juni 1993.
- 10 Under tiden hade sökanden den 25 maj 1993 tjänstevägen ingivit en skrivelse kallad ”klagomål mot Ekonomiska och sociala kommittén baserat på artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna” där han åberopade en överträdelse av artiklarna 7, 25, 27, 29 och 45 i tjänsteföreskrifterna. Kommittén besvarade inte skrivelsen inom den fyramånadersfrist som föreskrivs i artikel 90.2 andra stycket i tjänsteföreskrifterna.

Förfarande

- 11 Det var under dessa omständigheter som sökanden genom en ansökan som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 22 december 1993 inledde denna talan.
- 12 Efter referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda den muntliga förhandlingen utan föregående åtgärder för rättegångens beredning. Däremot ombad förstainstansrätten parterna att skriftligen besvara vissa frågor.
- 13 Parterna har hållit sina sakframställningar och svarat på förstainstansrättens muntliga frågor vid förhandlingen den 24 november 1994.

Parternas yrkanden

- 14 Svaranden yrkar att förstainstansrätten skall
  - ogiltigförklara beslutet av kommitténs presidium att inte godta hans ansökan,
  - ogiltigförklara beslutet av kommitténs presidium att övergå till det rekryteringsförfarande som föreskrivs i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna,
  - ogiltigförklara beslutet att utnämna B. till direktör vid kommitténs kansli,
  - ålägga motparten att svara för rättegångskostnaderna i denna instans.

15 Kommittén yrkar att förstainstansrätten

— skall avvisa talan, eller åtminstone förklara att den är ogrundad,

— och följaktligen ogilla talan och bestämma enligt gällande rätt beträffande rättegångskostnaderna.

Talans upptagande till prövning

Parternas argument

- 16 Kommittén vidhåller att talan är otillåten under åberopande av att den är grundad på ett klagomål som i sig inte kan prövas. Till stöd för sin inställning gör kommittén gällande i första hand att skrivelsen kallad "klagomål", vilken ingavs den 25 maj 1993, inte innehåller någon begäran och att den inte är riktad mot ett speciellt beslut utan "mot ekonomiska och sociala kommittén".
- 17 I andra hand vidhåller kommittén att skrivelsen i fråga, i den mån som den stödjer sig på en överträdelse av artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna, uppenbarligen ingivits efter utgången av den tremånadersfrist som föreskrivs i artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna.
- 18 Sökanden bestrider att hans klagomål var oklart och understryker att detta oundvikligen måste riktas mot kommittén i egenskap av ifrågasatt institution.

- 19 Sökanden anser att det var tillåtet för honom att inge sitt klagomål, även om detta grundades på en överträdelse av artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna, inom en tremånadersfrist räknat från den dag då han fick del av beslutet om avslaget på sin ansökan, det vill säga från den 2 mars 1993, vilket är den dag han mottog skrivelsen av den 1 mars 1993 från kommitténs generalsekreterare.

Förstainstansrättens bedömning

- 20 Inledningsvis anmärker förstainstansrätten att kommitténs första invändning om rättegångshinder bör tolkas på så vis att den skrivelse som kallats "klagomål mot ekonomiska och sociala kommittén med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna" inte utgjorde ett klagomål i den nämnda bestämmelsens mening och att villkoret för ett normalt förlopp av det administrativa förfarande som föregår en talans anhängiggörande följaktligen inte uppfyllts.
- 21 I det avseendet kan det påpekas att det enligt fast rättspraxis ankommer uteslutande på förstainstansrätten och inte på parterna själva att fastställa den exakta innebörden av en skrivelse eller ett meddelande. Enligt en lika fast rättspraxis utgör dessutom en skrivelse ett klagomål om en tjänsteman i skrivelsen tydligt åsyftar att i godo få gehör för sina klagomål, utan att han där uttryckligen begär upphävandet av beslutet i fråga, eller också om skrivelsen tydligt visar klagandens önskan att bestrida det beslut som går honom emot (se till exempel beslut av förstainstansrätten av den 15 juli 1993, Hogan mot parlamentet, T-115/91, Rec. s. II-895, punkt 36).
- 22 I det föreliggande målet konstaterar förstainstansrätten att det framgår av själva rubriken i den skrift som ingavs tjänstevägen i överensstämmelse med artikel 90.3 i tjänsteföreskrifterna att det handlar om ett klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna.

- 23 Dessutom framgår det även av innehållet i nämnda skrift att sökanden bestrider beslutet att utnämna B. till direktör vid kommitténs kansli samt beslutet att inte godta hans egen ansökan. Bland annat gör sökanden gällande att de nämnda besluten fattats i strid med artiklarna 7, 25, 27, 29 och 45 i tjänsteföreskrifterna, vilket inte kan förstås på annat sätt än att sökanden begärde att dessa beslut skulle upphävas även om han inte sade det uttryckligen.
- 24 De beslut som åsyftas i skriften som sökanden ingav den 25 maj 1993 går honom emot i det att de direkt och omedelbart har påverkat hans rättsliga situation, vilket föranleder förstainstansrätten att därav sluta sig till att den nämnda skrivelsen på sätt som sökanden påstår utgör ett klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna.
- 25 Såvitt avser kommitténs andra invändning om rättegångshinder, enligt vilken klagomålet ingivits först efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna, kan anmärkas att den enbart berör den del av klagomålet som grundas på en överträdelse av artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna, vilket också kommittén själv medger. Utan att det såvitt avser klagomålet som sådant är nödvändigt att undersöka frågan om detta har ingivits för sent i den mån som det åberopar en förment överträdelse av artikel 29.1, finns det anledning att konstatera att en sådan partiell försening i alla händelser inte skulle kunna medföra att talan inte kunde prövas.

Beträffande tillåtligheten av yrkandena om ogiltigförklaring av beslutet att övergå till det förfarande som föreskrivs i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna

- 26 Kommittén vidhåller att talan är otillåten i den mån som den syftar till en ogiltigförklaring av beslutet av kommitténs presidium av den 28 januari 1992 att övergå till förfarandet enligt artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna, eftersom sökanden underlåtit att inom rätt tid inge ett klagomål mot detta beslut till kommittén.

- 27 Sökanden gör gällande att han vid den tiden inte behövde inge något klagomål mot detta beslut.
- 28 Förstainstansrätten påminner inledningsvis om att det följer av en fast rättspraxis att endast de åtgärder som medför tvingande rättsliga konsekvenser som direkt och omedelbart påverkar sökandens intressen genom att på ett typiskt sätt ändra dennes rättsliga situation utgör handlingar eller beslut som kan bli föremål för en ogiltighetstalan (se förstainstansrättens dom av den 15 juni 1994, Pérez Jiménez mot kommissionen, T-6/93, RecFP s. II-497, punkt 34).
- 29 Inom området för tjänstemäns talan kan det för övrigt påminnas om att de handlingar som förbereder ett beslut inte anses gå någon emot på sätt som avses i artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna och dessa handlingar kan inte bestridas annat än i samband med en talan mot de handlingar som kan ogiltigförklaras (se ovannämnda dom Pérez Jiménez mot kommissionen).
- 30 Beslutet i det nu aktuella fallet att övergå till det förfarande som föreskrivs i artikel 29.2 har inte omedelbart påverkat sökandens rättsliga situation, då beslutet inte utestängde sökanden från förutnämnda förfarande eftersom generalsekreteraren i skrivelse av den 31 mars 1992 informerade honom om att hans ansökan skulle beaktas. Härav följer att sökanden vid den tiden inte var tvungen att inge ett klagomål mot förutnämnda beslut.
- 31 Det följer emellertid av en fast rättspraxis att de villkor som föreskrivs i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna för att en talan skall kunna tas upp till prövning faller under allmän ordning och att gemenskapsdomstolen i och med det på eget initiativ kan pröva dem (se till exempel beslut av förstainstansrätten av den 11 maj 1992, Whitehead mot kommissionen, T-34/91, Rec. s. II-1723, och förstainstansrättens dom av den 6 december 1990, Fru B. mot kommissionen, T-130/89, Rec. s. II-761). Under dessa omständigheter och fastän kommittén inte har gjort gällande rättegångshinder i det avseendet, anser förstainstansrätten att yrkandena om ogiltigförklaring av beslutet att övergå till förfarandet enligt artikel 29.1 i tjänsteföre-

skrifterna måste förklaras som otillåtna, eftersom de riktas mot en förberedande handling som inte utgör en handling som går sökanden emot (se i detta avseende ovannämnda dom Fru B. mot kommissionen).

- 32 Förstainstansrätten tillägger att det faktum att dessa yrkanden förklaras otillåtna inte hindrar sökanden från att åberopa att det kan vara oegentligt att övergå till förfarandet enligt artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna till stöd för sina yrkanden beträffande de handlingar som kan ogiltigförklaras (se ovan punkt 29).

Prövningen i sak

- 33 Sökanden åberopar fem grunder avseende, i tur och ordning, en överträdelse av artikel 29 i tjänsteföreskrifterna, en överträdelse av skyldigheten att företa en jämförande prövning av ansökningarna, ett missbruk av makt eller förfarande och en överträdelse av artiklarna 7 och 27 i tjänsteföreskrifterna, en överträdelse av artikel 45 i tjänsteföreskrifterna och slutligen, en överträdelse av artikel 25 i tjänsteföreskrifterna.

Beträffande den grund som avser en överträdelse av artikel 29 i tjänsteföreskrifterna

- 34 Inom ramen för denna grund gör sökanden i huvudsak gällande att kommittén skulle ha varit tvungen att följa de olika förfarandestadier som uppräknas i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna, att rekryteringsmeddelandet innehöll oegentligheter i det att det inte avfattats i överensstämmelse med meddelandet om ledig tjänst, och att beslutet att övergå till det förfarande som föreskrivs i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna inte var berättigat.

- 35 Kommittén bestrider att denna grund är tillåten såvitt den avser oegentligheter i rekryteringsmeddelandet med motiveringen att sökanden inte har något intresse av att återopa den. Kommittén påstår bland annat att sökanden i alla händelser borde ha ingivit klagomål mot rekryteringsmeddelandet inom en frist om tre månader från dagen för dess publicering.
- 36 Förstainstansrätten anser likväl att det med tanke på omständigheterna i det aktuella fallet är lämpligt att genast pröva grunden i sak.

Parternas argument

- 37 Sökanden gör gällande att de olika förfarandestadierna som uppräknas i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna oundvikligen måste följas i den ordning som anges, vilket kommittén inte respekterat.
- 38 Dessutom anmärker sökanden att rekryteringsmeddelandet inte angav någon bestämd anställning, utan bara rekrytering av en direktör utan närmare precisering. De arbetsuppgifter som beskrevs i meddelandet var däremot de som tillhör en anställning som direktör vid sektion A för rådgivning. I detta sammanhang understryker sökanden att B. slutligen utnämnts till en anställning som direktör vid kommunikationssektionen, vilken förutsätter helt andra arbetsuppgifter än för en direktör vid sektion A för rådgivning. Sökanden påstår att kommittén följaktligen gått utanför den legalitetsram som den själv har ålagt sig. Till stöd för sin tes enligt vilken det således skett en överträdelse av artikel 29 i tjänsteföreskrifterna, åberopar sökanden domstolens dom av den 7 februari 1990, Culin mot kommissionen (C-343/87, Rec. s. I-225), och förstainstansrättens dom av den 3 mars 1993, Booss och Fischer mot kommissionen (T-58/91, Rec. s. II-147, särskilt punkt 72).
- 39 Vad beträffar beslutet att övergå till det förfarande som föreskrivs i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna, vidhåller sökanden dessutom att kommitténs presidium redan

hade ett tillräckligt antal sökande bland vilka de kunde välja inom ramen för befordran eller omplacering, eftersom det bland de 13 sökandena fanns en direktör och 12 avdelningschefer.

- 40 Med åberopande av formuleringen i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna och förstainstansrättens dom av den 23 februari 1994, Coussios mot kommissionen (T-18/92 och T-68/92, RecFP. s. II-171, punkt 58), bestrider kommittén sökandens tolkning att de olika förfarandestadierna uppräknade i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna oundvikligen måste följas i den ordning som anges.
- 41 Vad beträffar sökandens påstående att rekryteringsmeddelandet inte angav någon bestämd anställning, vidhåller kommittén att detta meddelande helt och hållet överensstämde med meddelandet om ledig tjänst. Dessutom skulle B:s utnämning till en direktörsanställning vid kommunikationssektionen inte vara något annat än resultatet av en omorganisation av kommitténs förvaltning, som man såväl i meddelandet om ledig tjänst som i rekryteringsmeddelandet förbehållit sig kunde inträffa.
- 42 Kommittén förklarar vidare att med tanke på den höga tjänst som skulle besättas och det faktum att enbart 13 tjänstemän ingivit sina ansökningar till följd av publiceringen av meddelandet om ledig tjänst, ansåg kommittén att det var absolut nödvändigt att ha tillgång till så många sökande som möjligt, vilket även omfattade sökande utanför kommittén.

Förstainstansrättens bedömning

- 43 Det bör erinras om att det följer av en fast rättspraxis att användningen av uttrycket "möjligheter" i artikel 29 i tjänsteföreskrifterna klart anger att AIPN inte

på ett absolut sätt är bunden att företa de åtgärder som nämns där, utan skall helt enkelt i varje fall pröva om dessa skulle kunna leda till utnämningen av en person med högsta möjliga kvalifikationer avseende kompetens, kapacitet och redbarhet (se i det senare avseendet ovannämnda dom Coussios mot kommissionen, punkt 98). Därav följer att sökandens argumentering att kommittén skulle varit absolut tvungen att följa de olika förfarandestadier som uppräknas i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna, och i angiven ordning, saknar grund.

- 44 Vad beträffar om beslutet att övergå till det förfarande som föreskrivs i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna var lagligt erinrar förstainstansrätten om att det följer av en fast rättspraxis att AIPN inte är tvungen att fullfölja ett rekryteringsförfarande när detta väl påbörjats, utan att den förfogar över en befogenhet att efter eget gottfinnande, i förvaltningens intresse, utvidga sina valmöjligheter (se i det senare avseendet förstainstansrättens dom av den 14 februari 1990, Hochbaum mot kommissionen, T-38/89, Rec. s. II-43, punkt 15). Förstainstansrätten konstaterar härefter att sökanden i det aktuella fallet inte framfört någon omständighet som visar att beslutet att övergå till förfarandet i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna inte fattats för att utöka AIPN: s valmöjligheter eller att AIPN: s bedömning att en sådan utökning var önskvärd varit behäftad med ett rättsligt eller sakligt fel. I det avseendet understryker förstainstansrätten att den omständigheten att 13 sökande, varav en direktör och 12 avdelningschefer, hade ingivit sina ansökningar inom ramen för befordrings- och omplaceringsförfarandet, inte i sig nödvändigtvis behövde betyda att AIPN redan hade tillgång till ett tillräckligt antal valmöjligheter.

- 45 Vad beträffar avfattningen av rekryteringsmeddelandet finns anledning att anmärka att även om AIPN förfogar över en betydande bedömningsmarginal vid jämförelsen mellan sökandenas handlingar, så är den tvungen att utöva denna befogenhet inom den ram som den själv har uppställt genom meddelandet om ledig tjänst (se till exempel ovannämnda domarna Culin mot kommissionen, punkt 19, och Booss och Fischer mot kommissionen, punkt 72). Om AIPN, som i det aktuella fallet,

beslutar att övergå från en internrekrytering till en rekrytering öppen även för externa sökande, och samtidigt beslutar att de ansökningar som inkommit inom ramen för det interna rekryteringsförfarandet automatiskt skall beaktas inom ramen för det externa rekryteringsförfarandet, finns det anledning att tillämpa samma princip om överensstämmelse såvitt avser de villkor som krävs i meddelandet om ledig tjänst och de som krävs i rekryteringsmeddelandet. Såsom domstolen redan avgjort skulle institutionerna, om det var tillåtet för dem att ändra villkoren för deltagande från en förfarandetapp till en annan, särskilt om de mildrades, i själva verket vara fria att anordna externa rekryteringsförfaranden utan att behöva pröva interna ansökningar (dom av den 28 februari 1989, Van der Stijl och Cullington mot kommissionen, 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86 och 266/86, 222/87 och 232/87, Rec. s. 511, punkt 52).

- 46 Likväl består den skillnad som i det aktuella fallet kan iaktas mellan de två meddelandena endast av det faktum att rekryteringsmeddelandet inte nämner att den anställning som skall besättas är den som direktör vid direktionen A för rådgivning. Eftersom de kvalifikationer som krävdes var oförändrade anser förstainstansrätten att en sådan skillnad inte är av den arten att den har någon som helst effekt varken på rekryteringsförfarandets gång eller på det slutliga utnämningsbeslutet.
- 47 I detta avseende konstaterar förstainstansrätten dessutom att meddelandet om ledig tjänst uttryckligen nämner möjligheten av att den tjänst som skulle besättas skulle ändras. Under dessa omständigheter skulle underlåtenheten att i rekryteringsmeddelandet nämna den exakta utnämningen som avsågs för den nye direktören i alla händelser inte kunna betraktas som en förändring av villkoren i meddelandet om ledig tjänst.
- 48 Följaktligen skall denna grund, om man antar att den är tillåten, i alla händelser ogillas.

Beträffande den grund som avser en överträdelse av skyldigheten att utföra en jämförande prövning av ansökningarna

Parternas argument

- 49 Sökanden vidhåller att en jämförande prövning av sökandenas meriter inte ägt rum. I detta sammanhang bestrider sökanden att skrivelsen från kommitténs ordförande av den 27 januari 1993, genom vilken denne underrättade medlemmarna i kommitténs presidium om att de tilläts gå in och se på ansökningshandlingarna och därtill hörande akter, och där han vidarebefordrade ett andra exemplar av den konfidentiella dokumentation som iordningställdes av den speciella förurvalsgruppen, bevisar att en sådan jämförande prövning ägde rum, såsom kommittén påstår. Med hänvisning till den tolkning som artikel 45 i tjänsteföreskrifterna fått genom förstainstansrättens dom av den 30 januari 1992, Schönherr mot kommittén (T-25/90, Rec. s. II-63), och domstolens dom av den 9 december 1993, parlamentet mot Volger (C-115/92, Rec. s. I-6549), hemställer sökanden om att förstainstansrätten förelägger kommittén att förete de ovannämnda handlingarna.
- 50 Slutligen påstår sökanden att beslutet att övergå till rekryteringsförfarandet i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna har fattats utan föregående prövning av de individuella akterna och betygsrapporterna beträffande de sökande som redan ingivit sina ansökningar, vilket krävs enligt artikel 45 i tjänsteföreskrifterna. Dessutom skulle det vid den tiden inte ens ha funnits någon betygsrapport beträffande B.
- 51 Kommittén hänvisar till att beslutet att utnämna B. till den lediga tjänsten fattades i slutet av ett förfarande vars varaktighet just vittnar om kommitténs omsorg om att säkra en noggrann jämförande prövning av ansökningarna. Kommittén hänvisar likaledes till ovannämnda skrivelse från kommitténs ordförande av den 27 januari 1993 och gör gällande att denna skrivelse visar att samtliga de handlingar som nämnts där tagits i beaktande av kommitténs presidium.

- 52 Kommittén betonar dessutom att även om det är riktigt att B. inte förfogade över någon betygsrapport när man beslutade att övergå till förfarandet i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna, är denna omständighet betydelselös eftersom artikel 45 i tjänsteföreskrifterna endast är tillämplig inom ramen för ett befodringsförfarande.

Förstainstansrättens bedömning

- 53 Förstainstansrätten konstaterar först att sökanden inte fört fram någon omständighet av den arten att den visar att beslutet att övergå till förfarandet i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna har fattats utan föregående jämförande prövning av de ansökningar som redan ingivits, och inte heller att det slutliga beslutet att utnämna B. till den tjänst som ledigförklarats har fattats utan att man företagit en sådan prövning. Däremot framgår det av akten, vilket kommittén har vidhållit, att kommitténs presidium har haft tillgång till såväl samtliga de 20 i förväg utvalda sökandenas personliga akter som den speciella förurvalsgruppens rapport, vilken innehöll resultatet av den jämförande prövning som utförts av gruppen avseende samtliga ingivna ansökningar inom ramen för den rekrytering som öppnats med stöd av artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna.
- 54 I detta avseende tillägger förstainstansrätten att det inte finns anledning att förelägga kommittén att förete de enskilda akterna beträffande samtliga sökande eftersom dessa akter inte är relevanta för frågan om en jämförande prövning av ansökningarna verkligen har utförts.
- 55 Slutligen, med tanke på att det är klart att B:s ansökan inte kunde tas i beaktande inom ramen för ett befodrings- eller omplaceringsförfarande, finns det anledning att konstatera att det faktum att kommitténs presidium vid den tiden inte hade tillgång till en betygsrapport beträffande denne inte kan ha haft någon inverkan på rekryteringsförfarandets gång.

56 Därav följer att grunden inte är befogad.

Beträffande den grund som avser missbruk av makt och förfarande och en överträdelse av artiklarna 7 och 27 i tjänsteföreskrifterna

Parternas argument

- 57 Denna grund är uppdelad i flera delar. I en första del av grunden vidhåller sökanden att kommittén har brutit mot artiklarna 7 och 27 i tjänsteföreskrifterna i det att den reserverat den lediga tjänsten för en medborgare från en bestämd medlemsstat, nämligen en spansk medborgare. I detta sammanhang hävdar sökanden att vid hans tjänstetillträde vid kommittén lovade den förre ordföranden för kommittén att en direktörstjänst i tjänstegrad A 2 skulle tilldelas en spansk tjänsteman. Sökanden fortsätter med att påstå att detta löfte från kommitténs ordförande har dominerat hela rekryteringsförfarandet och att enda målet för detta har varit att garantera utnämningen av en spansk tjänsteman. På den punkten vidhåller han att en spansk tjänsteman vid den slutliga omröstningen uttryckligen förklarat att "tjänsten som direktör var avsedd för en spansk tjänsteman och att det inte kunde komma ifråga att utse en annan sökande än en spansk tjänsteman".
- 58 I sin replikinlaga tillägger sökanden att den spanske tjänsteman som kommitténs förre ordförande utsett för att inneha en direktörstjänst var B. Y. V. Den speciella förurvalsgruppen tog emellertid inte ut ansökan från B. Y. V. För att likväl hålla löftet från kommitténs tidigare ordförande skulle den speciella förurvalsgruppen bland de sex sista sökandena ha tagit ut två spanska tjänstemän trots att dessa tillhörde de tjänstemän i tjänstegrad A 3 som senast tillträtt sina tjänster.

- 59 Sökanden nämner namnen på de vittnen som enligt honom skulle kunna bekräfta hans påståenden. Dessutom hänvisar han till viss skriftväxling mellan kommittén och olika spanska personer, från åren 1989 och 1990, vilka enligt hans mening bevisar ledande spanska personers inblandning i avsikt att erhålla en anställning i tjänstegrad A 2 för en spansk tjänsteman.
- 60 Med dessa omständigheter som grund och med hänvisning till domstolens domar av den 4 mars 1964, Lassalle mot parlamentet (15/63, Rec. s. 57), och av den 30 juni 1983, Schloh mot rådet (85/82, Rec. s. 2105), åberopar sökanden att det föreligger maktmissbruk från kommitténs sida.
- 61 I en andra del av grunden gör sökanden gällande att den speciella förurvalsgruppen har utövat tjänster och fattat beslut som med stöd av artikel 57 i kommitténs arbetsordning tillkom rådet. Han bestrider dessutom att kommitténs presidium behållit kontrollen över de beslut som skulle fattas under hela den tid som utnämningförfarandet varat.
- 62 I en tredje del av grunden gör sökanden gällande att utnämningen av B. till den lediga tjänsten inte på något sätt är berättigad och att kommitténs presidium inte har beaktat hans kompetens och erfarenhet i förhållande till B: s. Sökanden anser att han uppfyllde de villkor som krävdes i meddelandet om ledig tjänst och rekryteringsmeddelandet, och att han innehade kvalifikationer som obestriddigen översteg B: s. På den punkten anmärker sökanden att B. är omkring åtta år yngre än han och att denne tidigare varit diplomat. Vidare gör sökanden gällande att B. inte hade några fördjupade kunskaper om ekonomiska problem, vilket uttryckligen krävts såväl i meddelandet om ledig tjänst som i rekryteringsmeddelandet.
- 63 Slutligen bestrider sökanden att kommittén hade rätt att beakta den omständigheten att anställningen eventuellt skulle ändras efter en omorganisation av kommitténs förvaltning, eftersom denna möjlighet inte nämndes i den spanska versionen

av rekryteringsmeddelandet. Sökanden bestrider för övrigt att en omorganisation av kommitténs förvaltning har ägt rum.

- 64 I den fjärde delen påstår sökanden att beslutet av kommitténs presidium att föreslå rådet att B. skulle utnämnas till den omtvistade direktörstjänsten har fattats utan att presidiets medlemmar har tagit hänsyn till de uppgifter som skulle åligga den nye direktören.
- 65 Slutligen påstår sökanden, i den femte delen av grunden, att ett "upplägg" har gjorts, syftande till utnämningen av en spansk tjänsteman, utan att tillämpa exakta och klara kriterier, vilket enligt honom bevisas av det faktum att rådet först befordrat B. till den ifrågavarande direktörstjänsten och sedan ersatt det beslutet med en förment utnämning.
- 66 Vad beträffar den första delen av grunden gör kommittén gällande att sökandens teori att utnämningen av B. är resultatet av ett maktmissbruk endast grundas på rena påståenden från sökandens sida. Bland annat bestrider kommittén att den skriftväxling som ägt rum mellan kommittén och skilda spanska personer kan betraktas som ett indicium för ett sådant missbruk.
- 67 Enligt kommittén vederläggs sökandens påståenden också av det faktum att B. Y. V. av den speciella förurvalsgruppen inte ens medtagits bland de sex sökande som ansågs bäst kvalificerade, även om sökanden påstår att kommitténs förre ordförande hade beslutat att välja honom.
- 68 Slutligen erinrar kommittén om att det i alla händelser följer av domstolens rättspraxis att om det finns en jämförande prövning som fastställer att sökandenas handlingar är påtagligt likvärdiga kan AIPN låta nationaliteten vara det kriterium

som avgör. Till detta kommer, påstår kommittén, att AIPN har en större valfrihet beträffande tjänstemännen i tjänstegrad A 1 och A 2 än beträffande tjänstemännen i lägre grader.

- 69 Såvitt avser den andra delen av grunden påstår kommittén att den ovannämnda gruppen begränsat sig till att förbereda beslutet av kommitténs presidium och det bestrids följaktligen att den tilldelats befogenheter som tillkom rådet.
- 70 Vad beträffar den tredje delen av grunden gör kommittén gällande att beslutet att utnämna B. har tagits på grundval av en jämförande prövning av de olika ansökningarna och att samtliga sökandes kompetens och erfarenhet har tagits i beaktande av kommitténs presidium.
- 71 Såvitt avser den fjärde delen av grunden understryker kommittén att beslutet beträffande tillsättandet av direktörstjänsten sköts upp till mötet i kommitténs presidium den 23 februari 1993 just i syfte att kunna ta hänsyn till kraven i den nya organisationsplanen.
- 72 Slutligen, angående den femte delen av grunden, vidhåller kommittén att rådet genom sitt beslut av den 30 juni 1993 endast har rättat ett fel i sitt beslut av den 10 maj 1993.

Förstainstansrättens bedömning

- 73 Inledningsvis kan å ena sidan erinras om att begreppet maktmissbruk har en exakt betydelse som avser den omständigheten att en administrativ myndighet har utnyttjat sina befogenheter för ett annat ändamål än det för vilket befogenheterna

tilldelats den och, å andra sidan, enligt en fast rättspraxis, att ett beslut anses som resultat av maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och överensstämmande indicier tycks vara fattat för att uppnå andra mål än de som åberopas (förstainstansrättens dom av den 16 december 1993, Turner mot kommissionen, T-80/92, Rec. s. II-1465, punkt 70).

- 74 De omständigheter som sökanden i det nu aktuella fallet åberopar till stöd för sin teori om att utnämningen av B. är resultatet av ett maktmissbruk saknar emellertid relevans.
- 75 För det första, även om man antog att kommitténs förra ordförande hade lovat B. Y. V., i egenskap av spansk tjänsteman, en anställning i tjänstegrad A 2 inom en snar framtid, skulle ett sådant löfte inte ha kunnat binda medlemmarna i kommitténs presidium. Därtill konstaterar förstainstansrätten att B. Y. V. inte ens medtagits bland de sex sökande som den speciella förurvalsgruppen ansåg som mest kvalificerade, vilket visar att ett eventuellt löfte från kommitténs förra ordförandes sida i alla händelser inte har haft någon inverkan på rekryteringsförfarandets gång.
- 76 För det andra innehåller den skriftväxling som sökanden åberopat inga fakta av den arten att de visar att beslutet att utnämna B. är behäftat med maktmissbruk. Dessutom handlar det om en skriftväxling som i tiden ligger före det att det ifrågavarande förfarandet inleddes.
- 77 För det tredje visar en undersökning av akten inte på något faktum som gör det möjligt att påstå att den speciella förurvalsgruppen, såsom sökanden hävdar, har utövat tjänster som med stöd av artikel 57 i kommitténs arbetsordning tillkom rådet. I själva verket, och såsom domstolen tidigare avgjort, skall denna bestämmelse tolkas på så sätt att kommittén inte är förhindrad att fullfölja utnämnings-

förfarandet med tyst medgivande från rådet och kommissionen, vilka för övrigt har bidragit till den handling som avslutade detta förfarande (dom av den 20 juni 1987, Gavanas mot kommittén, 307/85, Rec. s. 2435, punkt 17—20). Dessutom anmärker förstainstansrätten att det framgår av akten att den speciella förurvalsgruppen endast har haft till uppgift att hjälpa kommitténs presidium under den förberedande fasen av dess slutliga beslut. Det är emellertid fast rättspraxis att AIPN under den förberedande fasen av sina beslut kan låta en rådgivande instans delta, vars sammansättning och ansvarsområde kommittén fritt kan bestämma (se i det senare avseendet förstainstansrättens dom av den 25 februari 1992, Schloh mot rådet, T-11/91, Rec. s. II-203, punkt 47).

- 78 För det fjärde har sökanden vidhållit att kommitténs presidium inte tagit hänsyn till de uppgifter som skulle åläggas den nye direktören, då det däremot framgår uttryckligen av protokollet från mötet i kommitténs presidium den 26 januari 1993 att presidietts slutliga beslut uppskjutits till ett senare datum just i avsikt att ta hänsyn till de uppgifter som den nye direktören skulle fullgöra efter omorganiseringen av kommitténs förvaltning. Även detta påstående är följaktligen ogrundat. I detta avseende konstaterar förstainstansrätten för övrigt att det framgår av organisationsplanerna för kommitténs förvaltning från januari 1992 och juni 1993 att en sådan omorganisering verkligen ägt rum, vilket kommittén har vidhållit. Dessutom är det, såvitt avser den omständigheten att en möjlig ändring av tjänsten i förhållande till omorganiseringen av förvaltningarna inte nämnts i den spanska versionen av rekryteringsmeddelandet, tillräckligt att konstatera att sökanden inte har något berättigat intresse att klaga på detta utelämnande. För sökanden, som är av grekisk nationalitet och som hade ingivit sin ansökan på basis av det tidigare meddelandet om ledig tjänst, handlar det i själva verket inte om ett klagomål som gäller honom personligen och som han kan göra gällande (se, i samma avseende, domstolens ovan nämnda dom av den 30 juni 1983, Schloh mot rådet, punkt 14, och förstainstansrättens dom av den 9 februari 1994, Latham mot kommissionen, T-3/92, RecFP s. II-83, punkt 53).

- 79 För det femte, slutligen, konstaterar förstainstansrätten att det inte finns något som ger anledning att betvivla att rådets beslut av den 30 juni 1993, som ändrade det tidigare beslutet av den 10 maj 1993 och som innehöll en utnämning i stället för en befordran av B. såsom direktör i tjänstegrad A 2, hade som enda syfte att rätta ett rent skrivfel, på sätt som kommittén har hävdad.

- 80 I detta skede av resonemanget åligger det förstainstansrätten att pröva sökandens argument beträffande de kvalifikationer som krävdes i rekryteringsmeddelandet.
- 81 I det avseendet, och med hänsyn till att den tjänst som skulle besättas var i tjänstegrad A 2, erinrar förstainstansrätten om att AIPN enligt etablerad rättspraxis förfogar över en omfattande rätt till bedömning vid jämförelsen av sökandenas meriter beträffande en sådan tjänst till vilken hör ett stort ansvar, och vid värderingen av förvaltningens intressen. Förstainstansrättens kontroll skall således begränsa sig till frågan om myndigheten, med hänsyn till de omständigheter på vilka den grundat sin bedömning, hållit sig inom rimliga gränser, enligt ett förfarande där det inte förekommit några oegentligheter och att den inte har använt sina befogenheter på ett uppenbart oriktigt sätt eller för andra ändamål än de för vilka befogenheterna tilldelats den (se till exempel förstainstansrättens dom av den 13 december 1990, Moritz mot kommissionen, T-20/89, Rec. s. II-769, punkt 29).
- 82 Förstainstansrätten erinrar dessutom om att AIPN vid jämförelsen av sökandenas meriter skall grunda sig på en bedömning av samtliga kvalifikationer hos varje sökande som innehar de kvalifikationer som krävs i förhållande till de kvalifikationer som är önskvärda för den tjänst som skall besättas. I det avseendet understryker förstainstansrätten att kommitténs presidium hade rätt att beakta de följder en omorganisering av kommitténs förvaltning kunde få för den nye direktörens tjänsteuppgifter, och detta i ännu högre grad eftersom möjligheten av en sådan omorganisering omnämndes såväl i meddelandet om ledig tjänst som i rekryteringsmeddelandet.
- 83 I betraktande av dessa principer anser förstainstansrätten att undersökningen av akten inte visar på några fakta som skulle kunna leda till slutsatsen att bedömningen av sökandenas meriter är behäftad med ett sakligt eller rättsligt fel.
- 84 Förstainstansrätten antecknar faktiskt att, såvitt avser frågan om B. hade "fördjupade kunskaper om ekonomi", det framgår av de handlingar som ingivits av kommittén som svar på en fråga från förstainstansrätten att kommitténs presidiums bedömning, enligt vilken B. under sina studier och sitt arbetsliv förvärvat de kun-

skaper som krävdes, inte skulle kunna anses som behäftat med ett rättsligt eller sakligt fel.

85 I betraktande av samtliga de omständigheter och överväganden som framställts ovan konstaterar förstainstansrätten att sökanden inför denna inte framlagt något objektivt och relevant indicium på ett maktmissbruk från svarandens sida. Följaktligen anser förstainstansrätten att det inte finns anledning att höra de vittnen som sökanden angivit.

86 Förstainstansrätten understryker i det avseendet att, såsom kommittén har vidhållit, AIPN enligt en väl etablerad rättspraxis kan låta nationaliteten spela rollen som det avgörande kriteriet i syfte att uppehålla eller återställa den geografiska jämvikten, under den förutsättningen att det följer av en jämförande prövning av ansökningarna att handlingarna från två eller flera sökande är påtagligt likvärdiga (se särskilt den ovannämnda domen Schloh mot rådet, punkt 26). Av detta ytterligare skäl anser förstainstansrätten att det i alla händelser skulle vara onödigt att höra de vittnen som sökanden angivit.

87 Denna grund skall således lämnas utan avseende.

Beträffande den grund som avser överträdelse av artikel 45 punkt 2 i tjänsteföreskrifterna

Parternas argument

88 Sökanden gör gällande att det skett en överträdelse av artikel 45.2 i tjänsteföreskrifterna eftersom det följer av den artikeln att B. inte kunde övergå från språksektorn

till kategori A utan uttagningsprov, och att det i det föreliggande fallet inte hade ägt rum något uttagningsprov. Han tillägger att rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 3947/92 av den 21 december 1992, med ändring i gemenskapernas tjänsteföreskrifter och i det regelsystem som är tillämpligt på andra anställda inom dessa gemenskaper (EGT nr L 404, s. 1, nedan kallad "förordning nr 3947/92"), visserligen innehåller regler som tillåter en avvikelse från artikel 45.2 i tjänsteföreskrifterna, men att kommittén vid den aktuella tiden ännu inte antagit några tillämpningsbestämmelser.

- 89 Såvitt avser kommitténs påstående att artikel 45.2 i tjänsteföreskrifterna inte är tillämplig inom ramen för förfarandet enligt artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna vidhåller sökanden att de allmänna reglerna om tjänstemannakarriären, till vilka artikel 45.2 i tjänsteföreskrifterna hör, skall respekteras även inom ramen för ett sådant förfarande.
- 90 Enligt kommittén är inte artikel 45.2 i tjänsteföreskrifterna tillämplig inom ramen för ett rekryteringsförfarande med stöd av artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna. Syftet med detta förfarande skulle nämligen vara just att maximalt utöka valmöjligheterna för AIPN. Eftersom det fortsatta förfarandet hade öppnats för externa sökande borde det med ännu större rätt vara öppet för interna sökande från en annan tjänstesektor.

Förstainstansrättens bedömning

- 91 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis, med stöd av artikel 45.2 i tjänsteföreskrifterna, om att "en tjänsteman från en sektor eller en kategori kan inte passera till en annan sektor eller till en högre kategori utan uttagningsprov". I det avseendet understryker förstainstansrätten att punkterna 3 och 4 i ovannämnda artikel, vilka tillagts genom förordning nr 3947/92 och som öppnar en möjlighet att avvika från bestämmelserna i punkt 2, obestriddligen inte är tillämpliga i det föreliggande fallet.

- 92 Såvitt avser tolkningen av artikel 45.2 i tjänsteföreskrifterna har domstolen i sin dom av den 5 december 1974, Van Belle mot rådet (176/73, Rec. s. 1361), avgjort att denna paragraf formulerar en grundläggande regel som motsvarar uppdelningen av gemenskapsämbetena i flera olika kategorier för vilka krävs särskilda kvalifikationer, och att artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna på grund av sin undantagskaraktär skall tolkas restriktivt och inte skulle kunna gälla framför den regel som på ett allmänt och villkorslöst sätt har formulerats i artikel 45.2. Det finns anledning att erinra om att det målet handlade om utnämningen av en tjänsteman, som tidigare varit klassad i tjänstegrad B 1, till en tjänst i grad A 6. Enligt den institution som var svarande hade denna utnämning ägt rum efter utgången av ett förfarande baserat på artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna, eftersom detta förfarande kan godkännas i undantagsfall för anställningar som kräver speciella kvalifikationer. Domstolen ogiltigförklarade utnämningen på den grunden att en övergång till en högre kategori med stöd av artikel 45.2 i tjänsteföreskrifterna inte kan äga rum utan uttagningsprov. Emellertid anser förstainstansrätten att det finns anledning att ompröva denna rättspraxis.
- 93 I det avseendet understryker förstainstansrätten i första hand att de ordinarie förfaranden som står till gemenskapsinstitutionernas förfogande för att besätta lediga tjänster med stöd av artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna är befordran, omplacering, organisering av uttagningsprov internt inom institutionen och, slutligen, förflyttning av tjänstemän från andra av gemenskapernas institutioner. Det följer även av denna paragraf att det inte är förrän man, i vart och ett fall, undersökt om de ovan nämnda möjligheterna skulle kunna leda till utnämningen av en person med högsta möjliga kompetens, kapacitet och redbarhet som AIPN kan inleda förfarandet med uttagning på grundval av handlingar, efter uttagningsprov eller på grundval av handlingar och efter uttagningsprov. Förstainstansrätten drar härav slutsatsen att artikel 45.2 i tjänsteföreskrifterna genom att bestämma att en övergång från en sektor eller en kategori till en annan sektor eller till en annan kategori inte kan äga rum utan uttagningsprov, utesluter att en sådan övergång kan ske via de andra möjligheter till att besätta lediga tjänster som nämns i artikel 29.1 i tjänsteföreskrifterna.
- 94 För det andra understryker förstainstansrätten att, med stöd av artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna, ”ett annat rekryteringsförfarande än genom uttagningsprov kan

antas av den enhet som är behörig att utnämna för att rekrytera tjänstemän i grad A 1 och A 2". Härav följer att förfarandet i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna vid behov kan ersätta förfarandet med uttagningsprov. Institutionerna måste likväl i överensstämmelse med principen om god förvaltning, innan de övergår till förfarandet i artikel 29.2, i varje fall bedöma om de rekryteringsförfaranden som uppräknas i punkt 1 i samma artikel skulle kunna leda till utnämningen av en person med högsta möjliga kompetens, kapacitet och redbarhet.

- 95 För det tredje understryker förstainstansrätten att det följer av artikel 28 d i tjänsteföreskrifterna att AIPN kan öppna förfarandet enligt artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna även för sökande utanför gemenskapernas institutioner som inte fullgjort ett uttagningsprov. Förstainstansrätten anser att därav följer att syftet med artikel 29.2 är att göra det möjligt för AIPN att, vid behov, förfoga över ett så stort antal sökande som möjligt att ta med i beräkningen vid rekryteringen av tjänstemän i grad A 1 och A 2 eller, i undantagsfall, för att besätta tjänster som kräver speciella kvalifikationer.
- 96 Slutligen understryker förstainstansrätten att såväl domstolen som förstainstansrätten i nyare rättspraxis har avgjort att övergången från en sektor eller kategori till en annan sektor eller till en annan kategori endast kan äga rum med stöd av ett uttagningsprov (domstolens domar av den 21 oktober 1986, Fabbro m. fl. mot kommissionen, 269/84 och 292/84, Rec. s. 2983, och av den 9 juli 1987, Misset mot rådet, 279/85, Rec. s. 3178, och förstainstansrättens dom av den 9 oktober 1992, De Persio mot kommissionen, T-50/91, Rec. s. II-2365). Denna rättspraxis har likväl inte avsett frågan om övergången från en sektor eller kategori till en annan sektor eller till en annan kategori kan äga rum på grundval av ett förfarande med stöd av artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna.
- 97 I betraktande av ovanstående överväganden anser förstainstansrätten att artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna förvisso har en undantagskaraktär och följaktligen skall tol-

kas restriktivt, såsom domstolen redan avgjort i den ovannämnda domen Van Belle mot kommissionen. Förstainstansrätten anser likväl att en sådan restriktiv tolkning endast omfattar de villkor som skall uppfyllas för att AIPN skall kunna tillgripa det förfarande som föreskrivs i denna bestämmelse. När dessa villkor väl är uppfyllda skulle i gengäld varje begränsning av de ansökningar som skulle kunna tas med i beräkningen inom ramen för detta förfarande utgöra ett hot mot själva syftet med förfarandet, såsom detta definierats här ovan.

98 Följaktligen anser förstainstansrätten att artikel 29 i sin helhet skall tolkas på så sätt att det undantagsförfarande som föreskrivs i dess punkt 2 i alla avseenden ersätter förfarandet med uttagningsprov och att öppnandet av det förstnämnda förfarandet inte i något fall kan hindra AIPN från att beakta sökande som vid behov skulle ha kunnat delta i förfarandet med uttagningsprov. Därav följer att artikel 45.2 i tjänsteföreskrifterna, genom att tillåta övergången från en sektor till en annan eller från en kategori till en annan via uttagningsprov, skall tolkas på så sätt att en sådan övergång också är möjlig när AIPN i behörig ordning har insatt det alternativa förfarandet i artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna i stället för förfarandet med uttagningsprov.

99 Förstainstansrätten konstaterar dessutom att en tolkning enligt vilken artikel 45.2 i tjänsteföreskrifterna skulle få till följd att en övergång från en sektor eller en kategori till en annan sektor eller till en annan kategori inte skulle vara tillåten ens inom ramen för ett förfarande med stöd av artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna skulle kunna vara till nackdel för institutionernas tjänstemän i förhållande till sökande som kommer utifrån. En sådan missgynnande behandling skulle emellertid utgöra ett angrepp mot just de principer som utgör grunden för artikel 29 i tjänsteföreskrifterna, vilken på ett generellt sätt i sin punkt 1 ger företräde för sökande som redan är tjänstemän. Förstainstansrätten anser att en sådan tolkning alltså inte kan godtas.

100 Av det ovanstående följer att även denna grund skall lämnas utan avseende.

Beträffande den grund som avser en överträdelse av artikel 25 i tjänsteföreskrifterna

Parternas argument

- 101 Enligt sökanden har det skett en överträdelse av artikel 25 i tjänsteföreskrifterna i det att skrivelsen från kommitténs generalsekreterare av den 1 mars 1993 om att hans ansökan inte hade godtagits saknar motivering.
- 102 Kommittén hävdar att det enda formella beslutet har varit att utnämna B. till den lediga tjänsten. Följaktligen bestrider kommittén att det skett en överträdelse av artikel 25 i tjänsteföreskrifterna i det att den skrivelse som angav att sökandens ansökan inte hade godtagits saknar motivering. Kommittén gör vidare gällande att artikel 25 i tjänsteföreskrifterna bara är tillämplig på beslut som kränker tjänstemännens rättigheter och att rätten att bli utnämnd efter ett rekryteringsförfarande på basis av artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna inte hör dit.
- 103 Slutligen, med hänvisning till domstolens dom av den 6 juli 1993, kommissionen mot Albani m. fl. (C-242/90 P, Rec. s. I-3839), och förstainstansrättens ovan nämnda dom Coussios mot kommissionen, vidhåller kommittén att ett ogiltigförklaring av beslutet att utnämna B. till direktörstjänsten i fråga i alla händelser skulle vara en orimlig sanktion för den överträdelse som skett.

Förstainstansrättens bedömning

- 104 Förstainstansrätten konstaterar till att börja med att skrivelsen från kommitténs generalsekreterare av den 1 mars 1993, genom vilken sökanden informerades om att hans ansökan inte godtagits, inte angav något skäl för avslaget. Förstainstansrätten konstaterar dessutom att sökanden inte erhållit något motiverat beslut beträffande avslaget på sin ansökan före talans inledande inför förstainstansrätten, eftersom det uteblivna svaret på hans klagomål med stöd av artikel 90 andra stycket i tjänsteföreskrifterna gällt som ett underförstått beslut om ogillande av klagomålet.

105 AIPN är enligt en fast rättspraxis inte skyldig att motivera sina befordringsbeslut i förhållande till de sökande som inte befordrats, men den är däremot skyldig att motivera sitt beslut att ogilla ett klagomål som med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna ingivits av en sökande som inte befordrats, och denna motivering av beslutet att ogilla förutsätts sammanfalla med motiveringen av det beslut som klagomålet riktats mot (se till exempel den ovannämnda domen Coussios mot kommissionen, punkt 69). Denna rättspraxis är tillämplig även i ett fall med ett utnämningensbeslut fattat efter utgången av ett förfarande baserat på artikel 29.2 i tjänsteföreskrifterna (se, av samma innebörd, förstainstansrättens dom av den 13 december 1990, Kalavros mot domstolen, T-160/89 och T-161/89, Rec. s. II-871). Dessutom, såsom förstainstansrätten redan avgjort i den ovannämnda domen Coussios mot kommissionen, kan inte den totala frånvaron av motivering av ett utnämningensbeslut ersättas av förklaringar från AIPN efter det att en talan inletts, eftersom dylika förklaringar vid det laget inte fyller sin funktion, nämligen att, å ena sidan, ge den berörda personen en tillräcklig indikation för en bedömning av det befogade i att hans ansökan avslagits och det lämpliga i att inleda en talan inför förstainstansrätten och, å andra sidan, göra det möjligt för den senare att utöva sin kontroll.

106 Den grund som avser frånvaron av motivering av avslaget på sökandens ansökan är följaktligen välgrundad.

107 Likväl finns anledning att pröva frågan om vilka konsekvenser som i det aktuella fallet skall följa på överträdelsen av skyldigheten att motivera avslaget av sökandens ansökan. I det avseendet framgår det av en fast rättspraxis att det finns anledning att beakta inte bara de sökandes intressen, vilka drabbats av en överträdelse, utan också tredje mans intresse, vars berättigade förväntningar skulle kunna kränkas om

ett yrkande om ogiltigförklaring bifölls (se i det senare avseendet den ovannämnda domen Coussios mot kommissionen). Det är av denna anledning som förstainstansrätten vid förhandlingen frågade parterna om de, för det fall att domstolen skulle komma till den slutsatsen att endast den grund som avser bristande motivering skulle bifallas, kunde komma överens om vilken påföljden skulle bli för den begångna överträdelsen.

- 108 Eftersom parterna inte kunde enas om en sådan påföljd erinrar förstainstansrätten om att den, med hänsyn till sin fullständiga domsbehörighet i tvister av ekonomisk art, kan ådöma svarandeinstitutionen att betala ett skadestånd för den icke-ekonomiska skada som orsakats genom dess tjänstefel även när ett regelrätt yrkande härom saknas (se särskilt domstolens dom av den 5 juni 1980, Oberthür mot kommissionen, 24/79, Rec. s. 1743, punkt 14). I förevarande fall anser förstainstansrätten att en ogiltigförklaring av beslutet att avslå sökandens ansökan på grund av brist på motivering, och som en följd av detta även av beslutet att utnämna B. till direktör vid kommitténs generalsekretariat, skulle utgöra en orimlig påföljd för den oegentlighet som begåtts, vilken på ett oproportionerligt sätt skulle kränka den senares rättigheter, och att beviljandet av ett ersättningsbelopp utgör den gottgörelseform som bäst motsvarar både sökandens intressen och förvaltningens krav.
- 109 Vid värderingen av den skada som lidits finns det anledning att beakta att sökanden tvingats inleda ett rättsligt förfarande för att få kännedom om motiveringen av det beslut som innehöll avslag på hans ansökan. Under dessa omständigheter anser förstainstansrätten vid en bedömning efter rätt och billighet av den lidna skadan att beviljandet av ett belopp om 2 000 ecu utgör en adekvat gottgörelse för sökanden (se även den ovannämnda domen Coussios mot kommissionen, punkt 108).

Rättegångskostnader

- 110 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part åläggas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökanden har förvisso tappat beträffande

sina yrkanden men eftersom han har tvingats inleda den föreliggande talan för att erhålla en motivering av beslutet som innehöll avslag på hans ansökan, anser förstainstansrätten att det finns anledning att ådöma kommittén, som har tappat beträffande ett av sina yrkanden, att förutom sina egna rättegångskostnader även bära hälften av sökandens rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande dom:

- 1) Ekonomiska och sociala kommittén ådöms att till sökanden erlægga ett belopp om 2 000 ecu i skadestånd för tjänstefel.
- 2) Talan i övrigt ogillas.
- 3) Ekonomiska och sociala kommittén skall bära sina egna rättegångskostnader och hälften av sökandens rättegångskostnader. Sökanden skall bära andra hälften av sina egna rättegångskostnader.

Vesterdorf

Barrington

Saggio

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 22 mars 1995.

H. Jung

B. Vesterdorf

Justitiesekreterare

Ordförande